

Arrest

nr. 138 325 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2014 heeft verzoeker in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan een aanvraag ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom richtte op 7 augustus 2014 een verzoek aan de procureur des Konings van Antwerpen om een onderzoek te starten i.v.m. de erkenning van de buitenlands huwelijksakte van verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 8 augustus 2014 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom voorlopig geweigerd om de buitenlandse huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Verzoeker werd van deze voorlopige weigering op 8 augustus 2014 in kennis gesteld door middel van een gewone brief.

1.4. Op 10 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnen- komst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

Op 07.08.2014 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. S. A., geboren op (...) te Larache (Marokko), Marokkaanse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 20.03.2014 met mevr. E.W., geboren op 19.05.1990 te Boom (België), Belgische nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Larache (Marokko).

Op 07.08.2014 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Op 08.08.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Boom.

Overwegende dat dhr. B. J., ambtenaar van de burgerlijke stand, in zijn schrijven dd. 08.08.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:

"U bood ons een afschrift van een buitenlandse huwelijksakte aan. Vermits er twijfels zijn over de aanvaardbaarheid van dit huwelijk; kan er met dit buitenlands huwelijk voorlopig geen rekening gehouden worden.

Voor deze beslissing steunen wij op de volgende artikelen uit het Belgisch Wetboek van Internationaal Privaat- recht (hieronder vermeld als WIPR:

1. Artikel 31 §1 WIPR

"Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, vreemdelingenregister of wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bepaald in artikel 27§1 WIPR".

2. Artikel 27§1 WIPR bepaalt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. "

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

3. Artikel 18: Wetsontduiking

Vermits u zich tot een ander rechtssysteem wendde om aan de door het WIPR aangeduide recht te ontsnappen, kunnen wij bijgevolg voorlopig geen rekening houden met feiten en handelingen zoals de voltrekking van de huwelijksakte en kunnen wij de buitenlandse huwelijksakte voorlopig niet erkennen naar Belgisch recht.

4. Artikel 21: openbare orde-exceptie

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orden. "

5. Ingevolge artikel 3§2,1° WIPR betekent het bovendien dat oor iemand die naast de Belgische ook nog één of meer andere nationaliteiten bezit, er enkel in België rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. S. A. en mevr. E. W. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn .

2.1. In het enig middel werpt verzoeker op: “Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42septies Vw.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]” Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Verwerende partij stelt onterecht dat op 08.08.2014 de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom het buitenlands huwelijk weigerde te erkennen. Tegen deze beslissing zouden verzoeker en zijn vrouw niet in hoger beroep zijn gegaan, waardoor de beslissing kracht van gewijsde zou hebben bekomen. Verwerende partij heeft de beslissing van de gemeente niet goed gelezen en onzorgvuldig beoordeeld. De gemeente heeft de huwelijksakte slechts voor ADVIES overgemaakt aan de Procureur des Konings. (STUK 4) De uiteindelijke beslissing zal pas volgen als het parket een onderzoek voert en een advies geeft aan de gemeente. De bestreden beslissing is dan ook voorbarig genomen. De beslissing van de gemeente om een onderzoek te laten voeren aan het parket is NIET vatbaar voor hoger beroep. Verzoeker en zijn vrouw zullen meewerken met het onderzoek en zullen zij het resultaat hiervan afwachten. Noch in de brief van de gemeente d.d. 12.08.2014, noch in de bestreden beslissing is aangegeven waarom het huwelijk niet erkend zou kunnen worden. Het onderzoek van het parket moet immers uitwijzen of het huwelijk geldig is. Door op een voorbarige wijze een negatieve beslissing te nemen heeft de DVZ onzorgvuldig gehandeld. Het middel is gegrond.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“(…) In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 42septies en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwijt verwerende partij de bestreden beslissing voorbarig te hebben genomen aangezien de gemeente de huwelijksakte slechts voor advies heeft overgemaakt aan de Procureur des Konings. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gesteund op het feit dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, nu het buitenlands huwelijk niet erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom, gezien de twijfels die gerezen waren over de aanvaardbaarheid van dit huwelijk. Verzoeker betwist niet dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom beslist had om de buitenlandse huwelijksakte niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Waar hij aanvoert dat de motivering niet afdoende, dient erop gewezen te worden dat de determinerende elementen zijn opgesomd in de bestreden beslissing. Uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst kan weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. De verwerende partij vermag zich

te steunen op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om te staven waarom zij van oordeel is dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

In de mate dat verzoeker thans een argumentatie opbouwt om aan te tonen dat het in casu niet gaat om een schijnhuwelijk, merkt verwerende partij op dat de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91).

Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

“Dit houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, *conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046*). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr. 1953, 164*; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T. 1960, 79*; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel of een middelonderdeel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het

bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel twijfels bestaan over de aanvaardbaarheid van dit huwelijk en dit betwist wordt door verzoeker, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, op grond van het advies van de Procureur des Konings, dat de buitenlandse huwelijksakte van verzoeker niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).” (RvV nr. 81.670 van 24 mei 2012) Het enige middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet ernstig.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en weigert hij de aanvraag tot vestiging van verzoeker. Er wordt meer bepaald vastgesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de huwelijksakte van verzoeker over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand en dat verzoeker noch zijn echtgenote in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing waardoor deze kracht van gewijsde heeft verkregen.

2.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste beoordeling van de voorliggende stukken. Hij stelt dat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat op 8 augustus 2014 de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de buitenlands huwelijksakte te erkennen. Vermits deze twijfelde over de aanvaardbaarheid van het huwelijk, maakte hij de huwelijksakte voor advies over aan de procureur des Konings. Verzoeker verwijt verweerder een voorbarige beslissing te hebben genomen vermits ze slechts steunt op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om voorlopig de huwelijksakte niet over te schrijven. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar de brief van 8 augustus 2014 waarmee zijn echtgenote door de gemeente op de hoogte werd gesteld van deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Dat het slechts om een voorlopige beslissing gaat blijkt volgens verzoeker tevens uit het gegeven dat de brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 augustus 2014 niet vatbaar is voor hoger beroep.

2.7. Het stuk nummer 4, waarnaar verzoeker verwijst, bevindt zich eveneens in het administratief dossier. Deze brief, gericht aan de Belgische echtgenote van verzoeker, luidt als volgt:

“(…) U bood ons een afschrift van een buitenlandse huwelijksakte aan. Vermits er twijfels zijn over de aanvaardbaarheid van dit huwelijk; kan er met dit buitenlands huwelijk voorlopig geen rekening gehouden worden.

Voor deze beslissing steunen wij op de volgende artikelen uit het Belgisch Wetboek van Internationaal Privaat-recht (hieronder vermeld als WIPR):

1. Artikel 31 §1 WIPR

"Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, vreemdelingenregister of wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bepaald in artikel 27§1 WIPR".

2. Artikel 27§1 WIPR bepaalt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. "

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

3. Artikel 18: Wetsontduiking

Vermits u zich tot een ander rechtssysteem wendde om aan de door het WIPR aangeduide recht te ontsnappen, kunnen wij bijgevolg voorlopig geen rekening houden met feiten en handelingen zoals de voltrekking van de huwelijksakte en kunnen wij de buitenlandse huwelijksakte voorlopig niet erkennen naar Belgisch recht.

4. Artikel 21: openbare orde-exceptie

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orden. "

5. Ingevolge artikel 3§2,1° WIPR betekent het bovendien dat oor iemand die naast de Belgische ook nog één of meer andere nationaliteiten bezit, er enkel in België rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit.

Ingevolge artikel 31 §2,3° lid WIPR maken wij de betwiste akte voor advies over aan de procureur des Konings te Antwerpen. Van zodra wij het advies van de procureur ontvangen hebben, zullen wij u daarvan op de hoogte brengen."

2.8. In de bestreden beslissing baseert de gemachtigde van de staatssecretaris de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volledig op het schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boom van 8 augustus 2014. Verwerende partij komt tot de vaststelling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand "weigerde" de huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, doch dit betreft inderdaad een verkeerde beoordeling van het betrokken stuk. Uit het betrokken schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat trouwens nagenoeg volledig in de bestreden beslissing wordt geciteerd, blijkt immers dat de ambtenaar van de burgerlijke stand meedeelt dat met het huwelijk "voorlopig geen rekening kan gehouden worden". Deze handelwijze vindt steun in de omzendbrief van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 28 september 2004. Deze omzendbrief verduidelijkt dat de bewaarder van de akte belast is met het onderzoek dat moet worden gevoerd voor de overschrijving van een authentieke akte. Bij ernstige twijfel bij de beoordeling van de voorwaarden in de artikelen 24 en 25 van het Wetboek van internationaal privaatrecht kan hij de akte voor advies verzenden aan het openbaar ministerie, dat, indien nodig, aanvullend onderzoek verricht. Het is in dit verband dat de betrokken ambtenaar van de burgerlijke stand de Marokkaanse huwelijksakte van verzoeker opstuurde naar de procureur des Konings te Antwerpen. Voorts stelt de brief van 8 augustus 2014 uitdrukkelijk dat de gemeente de echtgenote van verzoeker zal op de hoogte brengen van het advies van de procureur van zodra zij dit advies ontvangen heeft. Hieruit blijkt dat de beslissing van 8 augustus 2014 een voorlopige beslissing betrof, waartegen verzoeker geen beroep kon instellen. Er worden ook geen beroepsmogelijkheden vermeld in deze beslissing. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de uiteindelijke beslissing pas zal volgen als het parket daadwerkelijk een advies geeft aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het is namelijk pas op het moment dat het parket een advies geeft over het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote, dat de gemeente een definitieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

2.9. Het verweer in de nota met betrekking tot de besproken kritiek van verzoeker kan niet weerhouden worden. Verweerder repliceert dat verzoeker niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had beslist om de buitenlandse huwelijksakte niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Dit verweer kan echter niet gevolgd worden. Verzoeker houdt immers voor dat het slechts een voorlopige beslissing betreft. Voorts werpt verweerder op dat door verzoeker een argumentatie wordt opgebouwd om aan te tonen dat het in casu niet gaat om een schijnhuwelijk en dat de Raad van dergelijke grief geen kennis kan nemen. Dergelijke

argumentatie kan echter niet worden teruggevonden in het verzoekschrift. Dit verweer mist feitelijke grondslag.

2.10. Door te stellen dat er sprake is van manifeste fraude, terwijl dit niet kan worden afgeleid uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 augustus 2014 omdat dit een voorlopige beslissing is, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vernietigd wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA